

Til Norges levende kristne Hjem for å hvile

BREV FRA FJELD

Der tales og skrives meget om at Kristi tilkommelse er nær forestående. Og mange alvorlige formaninger legges de troende på hjertet, med hensyn til å holde sig rede. Dette er riktig. Men da de fleste mennesker i denne verden ennå ikke har hørt det gode budskap om frelsen i Jesus Kristus, da er det et stort spørsmål som reiser sig: Har vi gjort hvad vi kunde for at alle skulde få høre Evangeliets glade budskap? Hertil må vi sikkert alle svare et uforbeholdent nei. Nu vel, — sålenge nådens tid varer er der ennå anledning til å sprede kunnskapen om Jesus Kristus og den frelse han fullbragte for alle folkeslag. Men da haster det meget med dette. Nårsomhelst kan det bydende rop høres — og de hellige rykkes bort fra jorden. Anledningens tid er forbi.

Ja, — sier noen, men den store innhøstning av hedninger vil finne sted i tusenårsriket. Hertil vil jeg svare med Spurgeons ord: «Det vet vi ikke noe om, men det er et stort spørsmål om vi selv vil bli frelste dersom vi undlater å oppfylle vår Frelseres befaling om å gå ut i all verden og gjøre alle folkeslag til hans disipler.» Millionene venter. Dørene er åpne. Man bønnfaller oss om å sende dem lærere i sannhetens vei. Hvorfor skal de ikke få dem? Brødre og søstre! La oss samle alle våre krefter til en siste oppspurt for Evangeliet nu like før Jesus kommer!

Jeg appellerer til enhver opriktig misjonær, å tale for sitt felt. Jeg vil tale for mitt.

Der kommer folk til mig og spør hvorfor de ikke kan få en misjonær. Og hvorfor kan de ikke få dem?

Enhver stamme bør ha en misjonsstasjon. Og mange store stammer bør ha flere stasjoner. På denne trakt av Kongo hvor jeg er, og hvor jeg har fartet omkring i mange år, bør der straks anlegges tre nye misjonsstasjoner. I en linje fra Manghay ved Kashifloden, til Mukulu ved Wilufloeden, bør disse stasjoner ligge, med 2 å 3 dagsmarsjers mellomrum.

Ved Manghay, — der hvor flodbåten legger til, — bør den første rekken ligge. Der er det flere forretningskompanier, som har en masse folk i arbeide. Her burde et stasjonsnet av ektepar, som bruten å drive evangelisk virksomhet, kunde herbergere misjonærer som kommer og går med flodbåten. Der er nemlig intet sjuhus ved Manghay. Dertil blir det stor hjelp for de øvrige misjonsstasjoner ved å besørge innopp og forsendelser av fornødhetsartikler. To dagsmarsjer fra Manghay ligger Kintshua. Der er mitt virkefelt, hvor jeg

har vært alene om arbeidet i ca. 5 år. Herren har velsignet stort, men djevelen har gjort sitt værste for å ødelegge Herrens verk. Kravene har stadig blitt større og større, så en alene kan på langt nær tilfredsstillende varetale alt arbeide. Her bør være minst 4 misjonærer, hvorav en sykepleierske. To dagsmarsjer fra Kintshua bør neste stasjon ligge. Nokså nære statsporten Idiofa. Der bør også være 4 misjonærer. Et ektepar, en sykepleierske og en lærerinne. Den neste stasjon bør ligge nær Mukulu og bør ha samme antal misjonærer.

Minst en misjonær på hver av disse stasjoner må kunne fransk. Til sammen vil dette bli 13 nye misjonærer. Men la oss sette antallet bare til 12. Men disse bør sendes ut så fort som mulig. Men kan da de troende venner i Norge makte å sende ut så mange nye og siden underholde dem og underrette deres virksomhet? JA, det kan de meget godt, hvis de vil. Det må ikke skje på bekostning av det misjonsarbeide som allerede er. Nei, det må bli et pluss til dette.

Sett at disse 12 nye misjonærer må ha kr. 1200.00 hver om året til sitt underhold, det blir minst kr. 14.400.00, da må der regnes ca. 500 kr. pr. misjonær til omkostninger ved deres arbeide: skolevirksomhet, sanitetsvirksomhet o.s.v., det blir 6000 kroner., tilsammen 20.400 kroner. Dette er mange penger og spørsmålet blir hvad de skal tas fra. Det er ganske enkelt å regne ut. Om enhver av de bekjennende kristne i Norge gir 1 — en krone — om året mer enn de nu gir, — hvor meget vil det bli? En uhyre stor sum, som sikkerlig er nok til å sende ut et lignende antall misjonærer til alle andre hedningemisjonsfelter. Jeg henstiller til

alle levende kristne i Norge om straks å gjøre sitt for at denne tanke kan realiseres.

For den Norske Kongomisjon i Kintshuas vedkommende kan henvendelse skje til min kassere: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen eller Arnt Andersen Toftes gt. 41 Oslo, eller også til min sønn G. W. Allbjart, Solheims gt. 2, Oslo, som har vært i Kongo to terminer og kan gi nødvendige opplysninger. Pengemidler som kommer inn, settes i bank inntil videre og kan ikke disponeres til annet enn denne saks fremme. Der vil sikkerlig melde sig misjonskandidater, men her er det om å gjøre å være varsom. De bør settes på en alvorlig prøve. Paulus fremholder i 1. Tim. 3, at menighetstjenere først skal prøves, og derefter tjene i menigheten om de er ulastelige. Dersom det er påkrevet med hensyn til menighetstjenere, da må det være ennå mere påkrevet med hensyn til dem som skal gå ut til et fjernt land og på en isolert post og iblandt uvitende hedninger. Det må være hellige mennesker, fylt av Den Hellig And og kraft, og som har fått Jesu tjenersinn og arbeidsvilje. Det å være misjonær i Kongo, er et slit fra morgen til kveld og ofte natten med. Det må vel betenkes, at klimaet er av det mest usunde i verden og mange bukker under, på grunn av det, eller også får sin helbred knekket. Men Jesus har bedt oss å gå til alle, og han har lovet å være med. Derfor kan vi gå frimodig iver. Misjonsstasjonen i Kintshua, som nu er reist, staurert, har husrum til å ta imot hele bunten av misjonærer, når de kommer, men de må hurtigst mulig gå til sine respektive poster for å ta fatt på arbeidet. Hellige brødre og søstre, gå nu iver!

Vår Herre og Frelser, Jesus

Pai Hsiang Hsien, Hopei, N. China. 14 septbr. 1936.

Kjære misjonsvenner. Fred! «Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja, til evig tid.»

Da vi nu holder på å forberede oss for vår hjemreise vil vi hermed sende vår hjerteligste hilsen og takk til misjonsvennene, som så trofast har hjulpet og stått med oss i gjerningen i disse år vi har vært her.

Det er i disse dage syv år siden vi ankom hertil denne gang. Når nu veien er åpen så reiser vi herfra den 17. for å nå båten i Shanghai 23. Om alt går vel er vi hjemme i Norge de første dager av november.

Det var jo en gledelig oppmuntning for oss å se vennenes offervillighet til vår hjemreise, og vår bønn er at Herren vil rikelig lønne eder alle igjen: Vi har meget å takke Gud for under disse år som har gått så fort, og vi føler det nesten underlig å forlate folket her; men når Gud har åpnet veien mottar vi jo dette med takk til ham som kjenner alle ting og

Kristus har selv gitt oss befallingen og han venter at vi skal følge den. Nu gjelder det mere enn noensinne før: «Kongens erinde har hast.»

Jesus har all makt i himlen og på jorden, så han er istand til å utstyre enhver med det som er nødvendig for å løse opgaven. Tro ham! Stol på ham! Lyd ham! Hjertelig hilsen i hans dyrebar navn til alle de hellige.

Kintshua i Belgisk Kongo 17. august 1936.

Alb. M. Christiansen.

vet hvad som tjener oss til det beste.

Gud gav oss en velsignet dag sammen med folket her igår, og kineserne som står her på stasjonen vil jo holde arbeidet gående. Ta dem derfor fremdeles med i eders forbønner. Tiden her blev jo så kort denne gang, da vi samtidig med stevnet i Peiping også fikk ordnet med reisen og de mange ting som er forbundet dermed. Dog gleder vi oss over de velsignede møter som misjonærene hadde sammen. Det gav oss en frisk luftning fra Helligdommen med fornyet styrke og kraft til misjonsgjerningen.

Det var også en glede for oss å møte sammen med så mange, da stevnet hadde god tilslutning dette år. Det urolige folkehav vidner om at tiden for Mesterens komme er nær. Derfor er det skjont å se at Gud i sin nåde møter med sitt folk, og efter sitt ord gir han dem ny kraft og styrke til å forkynde hans pris.

På forsømmelsen er det her over disse trakter blitt bygget mange mure rundt landsbyer, og også muren rundt byene er blitt reparerte og satt i stand for å holde roverne borte, da det er vanskelig for øvrigheten å kunne beskytte folket. Således ser vi at vanskelighetene er store, og der trenges særlig visdom og kraft fra Gud for å kunne bringe Evangeliet til dette folk som trenges på mange måter. Herren vil også her ta sig ut et folk for sitt navns skyld, og vi vil være med å prise ham for dem som idag har motvært Kristus. Dog når vi ser ut over de store masser blir der et rop i vår sjel til hostens Herre om å sende arbeidere ut til sin høst.

Noen spør: kommer du ikke snart til vår landsby og har møter? Andre spør: «Kommer dere ikke tilbake før nyttår?» Noen sier: «Vi vil be til Gud at han sender eder snart tilbake igjen.» Og vi selv har mange ganger bedt en enda ubesvaret bønn om at Gud må sende oss noen fra hjemlandet til arbeidet her. Særlig ser vi det behøves nu når kineserne blir alene, og arbeidet ligger foran.

Må Jesus få sin vei med den enkelte, og la oss ikke bli trette av å gjøre det gode, for vi får lønn såfremt vi holder ut.

Herren rikelig velsigne eder alle og være så hilset på det hjerteligste. Om Jesus venter med å komme, håper vi snart å se eder igjen efter vår ankomst til Norge. (Hebr. 13, 10—15).

Ta oss fremdeles med i eders bønner. Eders

DET HOLDER

«Du kan tro», sa en pastor til en av sine venner, da de efter en lang tid igjen møttes på jernbanestasjonen i Kjøbenhavn, «du kan tro, at jeg har oplevet meget, siden vi sist så hverandre!» Pastoren kom fra Vellefjords sanatorium, hvor han hadde ligget dødssyk av tuberkulose, og han var ennå meget svak. «Du kan tro», fortsatte han, «at det er underlig, når man som jeg har stått på terskelen til døden. Jeg har så mange ganger, både ved dødsleier og begravelser, stått ansikt til ansikt med døden; så jeg trodde at den ikke skulde forskrekke mig. Jeg har jo så ofte talt om livets seier. Men da jeg den nat, midt under krisen, våknet,

og så min hustru og sykesøsteren stå ved min seng, da forstod jeg straks at de hadde telegrafert efter min hustru og at der således måtte være fare på ferde. «Er det krisen nu?» spurte jeg. «Ja», svarte hun. «Er det alvorlig?» «Ja.» «Skal jeg dø?» «Ja, kanskje — men dersom det er Herrens vilje, at du skal dø, så er du rede, ikke sant?» «Jo», svarte jeg, lukket øinene og lå helt stille. Men du kan tro, at i det øieblikk hun sa «ja», da oplevet jeg noe merkelig. Det var som om en iskold hånd strøk alt av mig, og jeg lå der hjelpeløs og kjente dødens iskolde åndedrag. Alt blev tatt fra mig, og jeg kjente en utsigelig angst

og ensomhet. Men da med en gang, like hurtig som øiet blunker lod det i min sjel: «Ja, blodet fra Golgata, det holder i dødens stund!» Da blev mitt hjerte stille, og jeg fikk fred! Så fortalte presten. Dette gav mig meget å tenke på, men det gav mig også meget å glede mig over. Og det skal du vite, at når døden kommer, så er der intet, intet i hele verden, som frelser dig eller mig — intet, uten dette ene: blodet fra Golgata. Men Gud være takk, det holder. Det bærer gjennom døden inn i paradiset. «Salig er den hvis synd er renset» — ved blodet fra Golgata.»

Skovgaard-Petersen.

Kari og Jens Fjeld.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.
Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Dette nr. kommer noe sent.

Da de to siste nr. av bladet går inn i Vinterheftet blir det et for langt opphold mellom siste nr. i år og første nr. 1937. Av den grunn blir det stoff som må ligge over for lenge.

For å forhindre at det blir alt for lenge har vi ventet noen dager over tiden med dette nr. og vil gjøre det med de følgende også. På den måte slipper stoffet å bli alt for gammelt.

Neste nr. kommer da også noen dager senere en vanlig.

Fredolf Johnsen

har sluttet som forstander i Filadelfia, Sarpsborg og begynt å reise omkring for å besøke de forskjellige venneflokker og menigheter. Han har virket i Sarpsborg i vel et års tid og har vunnet sig mange venner ved sin stille og bramfrie måte å være på. Forsamlingen er også vokset i antall siden han kom dit og det har vært godt på møtene der. Personlig har vi lært ham og hans hustru å kjenne som helhjertede og nidkjære Herrens vidner. Må Gud velsigne dem i forsetningen.

G. Iversen.

Du har nok tenkt

på å gjøre noe for å få Misjons-Røsten mere utbredt — men det har nok ikke blitt noe mere enn med tanken. La det nu bli handling. Forsøk å tegn nye abonnenter, selg noen løsnr. eller betal det for en syk eller fattig som du kjenner.

Husk at desto større utbredelse bladet får jo bedre kjent blir misjonen.

Oplysning

Til Misjons-Røsten.

I anledning en liten rapport fra Hammerfest, en ber blitt gjenstand for misforståelse, ber jeg om inntagelse av følgende opplysning:

Når jeg skrev at jeg kom til H. for å «opta fri virksomhet», så var det ikke ment «virksomhet for de frie venner». Jeg tilhører selv pinsmenighet, og står for det evangelium som disse forkynnder i alle deler.

Liksom jeg også tidligere har skrevet i «Korsets Seiers», så ønsker jeg allikevel uttrykket «fri virksomhet» som berrettiget.

Føler imidlertid vennene i Finnmark som bærer etiketten «Frie Venner» sig ille berørt herav, gir jeg frivillig avkall på dette uttrykk, og ber om tilgivelse for voldt misforståelse.

Eders i Kristus

Fridtjof Valten.

Fra misjonsarbeidet i Lantsun og Yütze Hsien, Shansi China

Sjele frelses og døpes i vann og ånd

Hilsen fra „Lantsun“, North China!

Kjære «Misjons-Røstens» lesere!

Guds nåde og fred!
I Josvas bok 3, 5—6 v. står det i Jesu navn så velsignet to vers, som blev så dyrebart for min sjel en dag: Hellige eder! For imorgen vil Herren gjøre underfulle ting iblandt eder.» (v. 5). Og til prestene sa Josva: Ta paktens ark og gå frem foran folket (v. 6). Slik talte Josva til Israels folk og la Herrens befaling frem for dem. Han sier: Hellige eder Herren vil gjøre underfulle ting iblandt eder. Det annet var: Ta paktens ark og gå frem foran folket.

Herren talte dette så skjønt til mig, at når våre liv var helliget ham, så vil han gå frem i vår midte og gjøre underfulle ting. Arken i den gamle pakt er jo et bilde på Jesus. Som Josvas befaling til prestene var, at de skulde ta paktens ark og gå frem foran folket for å redde dem fra farerne. Ti dette var Israels redning. Og Herren taler så velsignet til Josva:

«Likesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig!» Halleluja!

Vår frelsesark er Jesus! Og når vi forblir i ham, da har vi alle rettigheter på vår side. Og denne ark Jesus, bringer vi frem for folket. Vi har fått se at den som forlater sig på Herren, skal ikke bli tilskamme.

Det er nu en god stund siden dere kjære venner, hørte noe ifra oss. Sist vi skrev var vi i Peiping grunnet urolighetene her i Shansi. Men da alt blev stille her, reiste vi op til vår plass. Men en tid på det varmeste av sommeren har vi vært på fjelle. For en god tid siden er åi tilbake til Lantsun og i fullt arbeide med evangeliets forkyndelse. Etter en tre ukers tid her tok vi en tur op i fjellet som støter inn til Lantsun. Her er flere landsbyer etterhverandre og vi besøkte flere av dem. I disse byer hadde de aldri hørt evangeliet før og de så svært uvidende ut. Men etter hvert som vi fikk tale med dem om Jesus, hvor god han er, ja da åpnet de sig og forstod vi kun vilde dem vel. Dette var min første tur i fjelle med evangeliet og jeg syntes det var underbart. Da vi satt og spilte og sang, syntes jeg som hele Guds herlighet hvilte over oss, heit deroppe på fjelle. Jeg kom til å tenke på disiplene da de var med Jesus på berg og de sier: «Mester! Her er godt å være» osv. Så barnslig og enkelt en må fortelle disse mennesker frelsens vei. Jo, mere enkelt, jo mere forstår de om Jesus. Jeg har lagt merke til at mennene her ute i Kina er mere opvakte til å forstå evangeliet enn kvinnene. Særlig da oppe i fjellene. De lever og rører sig mest hele sitt liv akkurat i den lille krets de hører hjemme. Fjell-folkene lever i svært små kår, og jeg synes det var et

under at de kunde leve av det lille opdyrkede jordstykke de hadde. Ja, det var så interessant å se de forskjellige sorter som vokset her. Og så som de utnyttet jorden sin. Det er skjønt i fjellene her i Kina, en bedårende natur og god lett luft. Det minner oss meget om Norge. Vi hadde flere gode møter her oppe, og likeledes besøkte vi deres hjem, og kom mere i personlig tale med kvinnene. I et hjem traff vi en stakkels kvinne som var syk, båret til legeme og sjel. Vi talte med henne om Jesus og fortalte frelsens vei, at Jesus elsket henne og bar all hennes synd og sykdom med sig på korsets tre. Og han utropte: Det er fullbragt!

Ja «Kors et og Blodet» er hedningenes redning! Etter hvert forstod hun evangeliet og hvilken befrielse den bringer. Hele hennes ansikt strålte da vi spurte henne om hun vilde tro på Jesus.

«Ja», sa hun. «Jeg vil be til ham!» Hun fikk kjenne Guds fred senke sig i hjertets dyp. Ære til Jesus!

Be for denne søster, at Jesus bevarer henne midt i hedenskapets mørke, langt-der oppe i fjellene. Herren forstår!

Da vi tok starten hjem igjen stod de i den tidlige morgenstund på hele flokken ute på en fjellknaus og ropte: Vi sees igjen! og de vinket til oss så lenge de kunde øine oss. Gud velsigne dem!

Etter vi har kommet ned til Lantsun igjen har vi hatt en her-

lig tid, idet Herren virker underbart i vår midte og uttrekker sin arm til frelse. På et formiddag fikk vi be med fire sjele og en aften kom 16 unge menn frem til forbønn og en annen aften 6 og så har vi bedt med stadig noen sjele. Vi har hatt møter hver aften og de kommer ofte til og med til morgenbønnemøte. Så det er rent en hel stor flokk som ber til Jesus. Og det er stor nød iblandt de troende efter å bli fylt med Den Hellige Ånd. Så vi kan si at Herren er i vår midte, en veldig som frelser! Ja, det er underbart i våre øine! Be for disse unge menn, at Jesus får bevare dem i samfundet med sig! Bed for vårt arbeid i Lantsun og for oss! La oss arbeide mens det enn er dag. Snart kommer vår Jesus og det er gildt å bringe ham noen nek, også her fra denne stad.

Kjære venner! La oss flokkes om dette Korsets banner og bringe ut til den døende verden, som enn ikke kjenner dette herlige navnet Jesus.

«Bring blott bud til hvert et hjørne, skynd dig dagen den er nær. Snart skal himlens skyer reise Jesus selv skal være her!»

Lev så inderlig godt i Jesus, kjære «Misjons-Røstens» lesere!

Be for hedningemarkene! at høstens Herre driver sine arbeidere ute!

Vår hjerteligste fredshilsen med Salme 103, 21—22, fra deres i Jesus bevarede søstre

Christofa og Inger.

Misjonsnytt fra India

Våre elskede venner og medarbeidere, Jesu fred.

«Så din sæd om morgenen og la ikke din hånd hvile om aftenen, for du vet ikke hvad som vil lykkes, dette eller hint, eller om begge dele blir gode.» (Pred. 11, 6.) «Lykksalige I som så ved alle vanne.» (Es. 31, 20.)

Priset være Herren. «Han gir til de sørgende i Zion, hodeprydet istedenfor aske, gledesolje istedenfor sorg, lovprisnings klædebon istedenfor en vansmekket ånd.» (Es. 61, 3.) «De som sår med gråt skal høste med fryd.»

Mangt og meget har hendt siden vi sist skrev, men under alle omstendigheter har vi fått erfaringer om nåden strekker til og som dagen er gir Herren styrke. Halleluja! — Vi har nevnt i enkelte personlige breve om den byrde Herren har lagt på hjertet, å sende evangelier til, om mulig, alle stasjonsmestere, post- og telegrafmestere i India. Alle disse kan lese engelsk. Her er jo noen tusen av disse så det blir et troesværk og vår bønn er at Herren må legge denne sak på mange av sine barns hjerter derhjemme. — En av dem vi har sendt til skrif-

ver følgende: «Har med takknemlighet mottatt det evangelie du har sendt til min far. Jeg leser nu igjennem det og jeg har et inderlig begjær efter å lese hele den hellige Bibel. Så jeg håper dere kan hjelpe mig å få et kopi og jeg skal bli lykkelig og istandsatt for livet hinsides.»

Har idag sendt en bibel til denne unge mann. Han er fra Cooch Bihar, nord Bengal hvor jeg for 20 år siden virket en kort tid for Jesus. Legg denne sak frem for Gud i bønn, at hans ånd må levedgjøre ordet for alle disse som vi sender til. Vi skal heste i sin tid såfremt vi ikke trettes. Det kommer på omkring 12 øre for hvert evangelie vi sender og for en bibel koster det kr. 1.50. Vi føler oss forvisset om at der er mange derhjemme som vilde ønske å ha del i denne utdeling av skriften. Dr. Iversen, Misjons-Røsten, Sarpsborg skrev at han var villig til å motta og sende midler videre til oss, så om noen føler sig ledet til å sende en liten skjerv til denne utdeling av skrif-

Neste nr. kommer noen dager senere enn vanlig.

ten så kan de vennligst sende til br. Iversen. Følgende er et pi av det brev vi sender til hvert evangelie oversatt fra gelsk:

«Kjære venn, vi sender her et kopi av et evangelie som Guds hellige bok. Vi ber imidlertid mens du leser det Guds nåde må gi dig lys over spørsmålet om evig frelse og hjelpe dig å finne dette underfulle bud, som vi kun kan få ved skapen om våre synders forløsning, på grunnlag av vår Herre su Kristi forløsning. Han som sitt liv for dig og for hver av oss. Om du vet om noen andre som skulde ønske en av disse bøker (Johannes Evangelium) vennligst skriv og la oss vite ten engelsk eller (venaculær) skre språk, samt la oss vite om denne bok har vært en hjelp til dig. Med vennlig hilsen, eders Guds tjeneste.»

Vi har avlagt flere besøk i Kolar, gullgrubebyen, i de måneder og har hatt den største glede å spre det livgivende til både høie og lave. Har velsignede anledninger også til å bringe dem til Guds tjeneste. Kjære venner! La oss flokkes om dette Korsets banner og bringe ut til den døende verden, som enn ikke kjenner dette herlige navnet Jesus.

«Bring blott bud til hvert et hjørne, skynd dig dagen den er nær. Snart skal himlens skyer reise Jesus selv skal være her!» Lev så inderlig godt i Jesus, kjære «Misjons-Røstens» lesere! Be for hedningemarkene! at høstens Herre driver sine arbeidere ute!

Vår hjerteligste fredshilsen med Salme 103, 21—22, fra deres i Jesus bevarede søstre

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

SPREDTE

Lokalet i S

— Derfor, mindre, vær faste, tid rike i Herrens i vet at eders unyttig i H

For noen dager si til br. Ottessen og det går med arbeid og fikk straks et delvis svar. Da jeg vet at mange gjerne vil vite hvem som har sendt og så en del som gleder seg, dersom de bare et for at det blir en, sender jeg h

Vi har avlagt flere besøk i Kolar, gullgrubebyen, i de måneder og har hatt den største glede å spre det livgivende til både høie og lave. Har velsignede anledninger også til å bringe dem til Guds tjeneste. Kjære venner! La oss flokkes om dette Korsets banner og bringe ut til den døende verden, som enn ikke kjenner dette herlige navnet Jesus.

«Bring blott bud til hvert et hjørne, skynd dig dagen den er nær. Snart skal himlens skyer reise Jesus selv skal være her!» Lev så inderlig godt i Jesus, kjære «Misjons-Røstens» lesere! Be for hedningemarkene! at høstens Herre driver sine arbeidere ute!

Vår hjerteligste fredshilsen med Salme 103, 21—22, fra deres i Jesus bevarede søstre

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

Christofa og Inger.

SPREDTE FELTER

Lokalet i Stavanger

— Derfor, mine elskede brødre, vår faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da I vet at eders arbeid ikke er unyttig i Herren!

(Kor. 10, 58).

For noen dage siden skrev jeg til br. Ottessen og spurte hvordan det går med arbeidet på det nye lokale og fikk straks et meget gjeldelig svar.

Da jeg vet at mange andre også gjerne vil vite det, både av dem som har sendt sitt bidrag, og så en del som gjerne vilde sende, dersom de bare hadde sikkerhet for at det blir noe av byggingen, sender jeg hermed de gode nyheter videre med det samme.

Fra Ottessens brev datert 3/10 1936 hitsettes følgende utdrag:

— Angående bygget er kommet så langt at i neste uke blir takbjelkene lagt på, og så vil det om ikke rett lenge være under tak og innredningen begynt. I slutten av november vil det antagelig stå ferdig uten akkurat å si noe bestemt. I allfall sikkert i begynnelsen av desember om ikke uforutsette ting inntreffer. — Det blev noe forsinket på grunn av streik ved teglverket, men nu går det fort fremover.

Det ser ut til at den trofaste Gud legger all tiltrette for våre venner i Stavanger. De står sammen i arbeidet og gleder sig usigelig ved tanken på at det nye lokale snart står ferdig, og vi gleder oss sammen med den.

Disse kjære venner legger megen offervillighet for dagen. En br. har påtatt sig å bekoste lysanlegget og en annen benkene.

Gud vil sikkert lønne disse brødre sammen med alle andre som er med og gir et lite løft.

Vi er nu nådd frem til selve innspurten og den er mest spennende. Nu bør alle som har nolet med å sende sin gave se å få den avsted. «Litt siger inn enda», sier Ottessen, men jeg synes siget burde være større. Her skal du tilslutt se et avsnitt fra brevet ordrett sitert:

— Innsamlingen har virket iver i vår egen leir ialfall, og den vil nok ennu dra mer etter sig. Og jeg vil si det var mer enn ønskelig om vi ennu kunde ha en

2000 kroner

å sette inn foruten det vi har og med Guds hjelp kommer det.

Av dette ser vi to ting: At det som er gjort ikke er forgjeves, og at der behøves mer.

Husk at Gud elsker en glad gaver!

Har ved Guds nåde en måneds tid vært hos de kjære venner i Møllergt. 38 med det glade budskap. Gud har gitt en opplatt dør i ordet og jeg synes det blir bedre og bedre efterhvert. Brødrene arbeider godt sammen i kjærlighet og forståelse og dersom dette fortsetter — ja tiltar — har forsamlingen en god fremtid foran sig.

Dersom både ledende brødre og den enkelte i forsamlingen er på sin plass er seiren der. Da vil man også nå utad til verden og yndere blir frelst.

Desværre er Guds barns løvhet ofte den verste hindring.

Guds folk: Dersom vi stadig lever i fornyelsen vil vi aldri bli sløve. Vi finner vår plass i forsamlingen, i tjenesten, og er med med liv og sjel. Da går det, og det går herlig — halleluja!

Vennene forbereder nu det store stevne som tenkes avholdt den 30. og 31. oktober og 1. november.

Til den tid vil også br. Nordquelle komme og delta. Han har vært på reise rundt kysten med det glade budskap nu i flere måneder og Gud har velsignet hans virke.

Hilsen til alle hellige.

Math. Støve.

Nytt bedehus i Larkollen

Søndag 13. september hadde vennene i Larkollen, Rygge innvielsesfest i sitt nye bedehus. Det var møtt frem venner fra flere steder og kl. 4, da møtet begynte, var lokalet overfylt av folk.

Br. Ludv. Jansen, Moss ønsket alle velkommen og redegjorde for hvordan dette hus var blitt til ved Guds hjelp. Saken har en forhistorie, men da br. intet nevnte om den skal det ikke gjøres her heller.

Det var for en tid siden at det blev talt om å bygge bedehus, men så var det økonomien det gjaldt. Så en dag kommen en søster til br. Jansen og sier: «Jeg har en tomt som passer og den kan dere få på rimelige betingelser.» Så fikk de et godt beløp av to søstre, noen ga tommer og så arbeidet vennene gratis med det som gikk an og nu står det koselig, vakre bedehus der, praktisk talt uten gjeld. Lokalet kan antagelig rumme 150—200 mennesker og er luftig og lyst. Det er også anledning til å få en liten leilighet i annen etasje. Det må kunne sies at vennene har grunn til å være glade over å ha fått et lokale å samles i. Det er et stort takk-sigelsesemne.

Efter en bønnestund blev ordet gitt fritt og br. Utne var første mann i ilden. Han talte også bl. a. om hvordan han så Guds ledelse i dette husets reising, og gledet sig over at vennene hadde fått et slikt prektig lokale. Br. Alfr. Andreasen var neste mann og hadde en åpen dør i ordet. Br. Lars Larvik, Harald Skovly, J. Pable, m. fl. vidnet og så fikk vi en kaffe-pause. Et budskap i tunger med tyding kom frem og i dette fikk vi høre at Herren vilde frelse sjele i dette lokale og blev minnet om å være rede for hans gjenkomst.

Efter pausen samledes vi atter og br. Tveter, Moss, E. Johansen, Moss med mange flere vidnet om Herren.

Musikkvennene sang og spilte med liv og lyst hele tiden. Et mannskor fra Moss sang også flere sange til velsignelse.

Det var vanskelig å få sluttet. Det var nok flere som ønsket å si noe, men tiden går og vi måtte slutte. Det var en god start i det nye lokale og allerede tirsdag efter var det to frelsesøkende som overga sig til Gud på møte der. Herren opfylte sitt løfte om å frelse sjele der før noen ventet det. Gud er slik, han overrasker oss.

Ref.

Oprop om felles bønnedag for misjonær Samset

Bededagen 30. oktober 1936.

Flere ganger er jeg blitt minnet om at vi burde samles om en felles bønnedag over hele landet for vår felles medarbeider, min gamle venn, misjonær Samsets befrielse.

Jeg tror sikkert at det rundt i mange norske hjem bes for ham, men det synes mig som forholdsvis krever at vi samler oss om en felles landsbønnedag.

Jeg skrev rundt til flere av de ledende innen kristenfolket i vårt land, og har fått svar fra flere som støtter dette forslag. Efter konferanse med sekretær Tormod Vågen er vi blitt enige om at

bededag den 30. oktober burde velges.

Tanken var da at alle interesserte kristne utover vårt land denne dag kunde samles til bønnemøter privat eller offentlig, samt at det bli de evangeliske møter som blir holdt bliv bedt spesielt om hans befrielse. På hvert sted fikk man innrette sig som det best passet. Men la oss hele landet over på denne dag bære vår felles medarbeider misjonær Samset frem for nådens trone.

Parley Gulbrandsen.

Ovenstående anbefales hjerte-ligst.

Joh. M. Wisloff, Det norske lutherske Ineremisjons-selskap.

T. B. Barratt, Pinsvennene.

Johs. Gulbrandsen, Den norske Kinamisjon.

H. Hjeltn-Larsen, Misjonsalliansen.

O. Kopreitan, Det norske misjons-selskap.

T. H. Westergaard, Frelsesarmeen.

Opropet anbefales på det aller beste.

Det har vært en stor glede og opmuntring for oss i disse tunge dager å legge merke til at hele kristenfolket står sammen i for-bønn for vår fangne misjonær Samset.

Når misjonær Parley Gulbrandsen nu har båret frem tanken om en felles lands-bønnedag, blev dette i vårt hovedstyre opfattet som et sterkt uttrykk for den samfellelse det norske kristenfolk her har lagt for dagen. I forbønnen kan vi alle stå sammen.

Jeg synes det passer godt at vi på bededagen rundt om i hus og hytte, enkeltvis og i større og mindre forsamlinger, spesielt bærer den gamle trofaste Herrens tjener frem for nådens trone.

Vi hadde lyst til å be om frigielse — uten betingelser. Vi vet jo at han lider. Men for mig står det slikt at vår bønn også i dette tilfelle må inneholde den sterke tone som i den grufulle natt da Mesteren selv temte lidelsens beger, fikk uttrykk i de tre betydningfulle ord: «Skje din vilje».

Tormod Vågen.

Det norske lutherske Kinamisjonsforbund.

Alf Wathne, Metodistkirken.

Lars Berg, Frikirken.

Hans Hoeg, Santalmisjonen.

Aug. Abell, Det norske Misjonsforbund.

O. J. Oie, Baptistaamfundet.

R e d.

Synden skulde være en ubetydelig affære?

Det var jo den som omalynget Frelserens hode med tårer og gjennemboret hans hjerte! Den beredte jo ham angst, smerte og kval.

Kunde du veie den minste synd på evighetens vektsskål, vilde du fly den som en slange, og avsky endog det minste skinn av synd.

Betrakt hver synd som skuldret ha vært just den som korsetfestet din Frelser, og du skal finne på din synd er «oversettes syndig».

C. H. Spurgeon.

Brev fra str. Gunhild Gundersen.

Yutze Hsien Shansi 16. septbr. 1936.

Kjære Misjonsvenner!

«Opløst eders øine og se markene, de er alt hvite til hosten!»

Den som høster får lønn og samler frukt til evigt liv, for at både den som sår, og den som høster kan glede sig sammen.»

(Joh. 4, 35—26).

Dette ord ga Gud mig da jeg satte mig ned for å skrive dette brev.

Hvor meget mere trenger ikke vi i vår tid å oplefte være øine. I sannhet markene er hvite. Men hvem skal høste?

Arbeiderne er få. Må Gud hjelpe oss alle å gjøre det lille vi kan for evangeliet, mens det ennu er tid.

Priser Gud for hvad han gjør i vår midte her i Yutze Hsien. Siden sist jeg skrev har vi sett mange søke Jesus som sin frelser. Pris og ære til lammet, som kjøpte oss fra jorden til Gud med sitt blod. Det er hvad kineserne også får lov å kjenne, at de er kjøpte fra jorden til Gud.

Vi har just hatt 5 dages stormøte her. Br. B. Nilsen var her, og en kinesisk evangelist Wang. Hadde jo ikke tenkt å ha stormøte så tidlig, men da vi kjente Guds ledelse i det gikk vi igang. Gud var underbart nær med sin ånd og velsignet. Det var isannhet herlig å se og høre hvorledes Guds ånd tok ledelsen.

Mange kom i nød over sin synd, så de bekjente for Gud og mennesker. Ja, små barn, 11—12 år gamle, gråt og ropte til Gud om frelse fra all synd. Flere blev åndsdept, 15 blev døpt i vann her på stasjonen og 13 i fengslet. De får ikke lov å komme ut, men fengselsmyndighetene gir oss anledning til å depe dem i fengslet. Gud som har begynt sin gode gjerning i dem skal fullføre den inntil Jesu Kristi dag. Bed for oss venner, at Gud må åpne dørene for evangeliet, så lyset må få skinne inn i manges hjertes.

Hvor det er herlig å se Gud virke. Det styrker oss som står i striden, så vi ønsker å se flere komme. Det er ikke forgjeves. Pris skje Gud. Om vi er ringe og små, så har vi en stor Gud som har sagt: «Bed og I skal få.» — Herlige løfte. Bed for Kina.

Hjertelig hilsen til alle «Misjons-Røstens» lesere.

Eders i ham bevarede

Gunhild Gundersen.

Neste nr. kommer noen dager senere enn vanlig.

„Synden = oversettes syndig“

Rom. 7, 13.

Vokt dig for å være mindre nøieregnete med synden!

Ved omvendestiden er samvittigheten så om, at vi er redde for den aller minste synd. De nyomvendte har en hellig frykt for å bryte Guds bud.

Men akk, det varer ikke lenge før enn den fine duft på disse første modne frukter er gått tapt ved den omgivne verdens hårde medfart. Den unge gudfryktighets ømtålige plante forvandles i en senere alder til en altfor svak vidje. Det er en sorgelig sannhet, at en kristen gradvis kan bli endog så følelsesløs at synder som engang forskrekket ham, nu ikke mere foruroliger ham. Man blir litt efter litt fortrolig med synden. Det øre som lenge har hørt kanonenes torden, hører ikke så lett en mere ubetydelig lyd. I begynnelsen forskrekkes vi for en liten synd, men snart sier vi: «Å, det er jo bare en ubetydelighet.» På samme måte går det med en annen som er større, og videre med en ennu større, inntil vi så smått begynner å betrakte synden som en ubetydelig affære.

Tilslutt kommer vi med den vanelige frekthet: «Vi er ikke falt i åpenbar synd. Det er visnukt sant at vi har snublet litt, men vi har dog holdt oss oppe. Vi kan nok ha ytret et eller annet upassende ord, men hvad den største del av vår tale angår, så har den nok vært som den skulde.»

Slik undskylder vi synden. Kavster en kappe over, og gir den vakre navn.

Kristen, vokt dig, at du ikke tar synden lett! Se til, at du ikke umerkelig faller!

Synden, — skulde det være en sak av liten betydning?

Er den ikke gift?

Hvem kjenner dens dødelige virkning?

Skulde synden være en ringe ting? —

Er det ikke de små rever som ødelegger vingården?

Bygger ikke den lille koral tilslutt en klippe, som skib knuses mot?

Feller ikke de små øksehugg tilslutt den verdige ek?

Uthuler ikke dråpen tilslutt stenen?

Krigen og verdens- utviklingen

«Og I skal høre krig og rykter om krig.»
Hvordan kan dette være noe tegn på at denne tidsalders avslutning nærmer seg, er det mange som spør. Krigen med alle dens redsler har jo eksistert lenge for vår tid.

Jeg innrømmer da også gjerne at jeg selv i mange år var uten forståelse av disse ords betydning. Jeg var selvfølgelig på det rene med at det måtte være mening i dem, når det var Jesus selv som uttalte dem, men hva denne mening var, kunde jeg ikke fatte.

Krig og rykter om krig hadde menneskene hørt i århundreder for Kristus og i de to tusen år som senere har rullet inn i evigheten har krigen og krigsryktene like trofast fulgt menneskene fra slekt til slekt. Hvordan kunde da denne uttalelse i Matteus 24. være noe tegn på Jesu komme eller på verdens ende?

Det var først etterat jeg hadde fått klarhet over det prinsipp som Jesus selv anviser oss i Markus 4 og Lukas 21, (hvorum jeg har skrevet en tidligere artikkel) at jeg fikk forståelse av denne forutsigelses store betydning.

Det er nemlig utvikling også i krigens historie, og vi kan følge denne utvikling både i krigens omfang og i dens intensitet eller effektivitet.

Vi merker oss at Jesus ikke bare forteller sine disipler at det skal være krig, slik som det alltid har vært, men «I skal høre krig og rykter om krig» og «Folk skal reise sig mot folk og rike mot rike.»

Han legger tydeligvis samme mening i disse uttrykk, som når han i samme tale sier om urettferdigheten, at denne «tar overhånd.» Krigen og krigsryktene skal ikke bare gjelde en begrenset del av verden, men den skal henge som en truende sky over alle jordens nasjoner.

I profeten Zakarias 12. kapittel leser vi 2. og 3. vers:

«Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkene rundt omkring; også over Juda skal det gå ut når Jerusalem blir kring-satt. Og det skal skje på den dag at jeg vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene; alle som løfter på den skal såre sig selv. Ja, alle jordens hedningefolk skal samle sig mot det.»

I åpenbarings 16. kapittel fra 22. vers leser vi videre:

«Og den sjette engel tømte sin skål ut i den store elv Eufrat, og vannet i den tørket bort, forat der skulde ryddes vei for kongene fra Østen. Og jeg så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profets munn kom ut tre urene ånder som lignet padder! for de er djevleånder som gjør tegn, og de går ut til kongene over hele jorderike for å samle dem til krigen på Guds, den almektiges, store dag.»

Disse skriftsteder viser oss klart hvilket omfang krigen vil få når den når frem til sin fulle utvikling. Selv kongene fra Østen skal være med i dette fryktelige verdensdrama.

Det kan således ikke være tvil

om at Guds ord forutsier en krig større og forferdeligere enn den vi oplevet i 1914. For ti år siden var det ikke mange som trodde på en sådan mulighet. Den avsluttede verdenskrig blev stadig betegnet som «krigen der gjorde ende på all krig.» Under alle omstendigheter ansåes det helt utelukket at de europeiske nasjoners unge menn en gang til skulde la sig benytte som kanonføde.

Det syntes lenge bare å være Russland og Japan som forberedte sig på en ny krig. De øvrige nasjoner noiet sig med indre uroligheter, mens de utad arbeidet med fredskonferanser og nedrustningsplaner. Så sent som i februar 1932 skrev den franske politiker Paul Painlevé: «Med hensyn til Europa er øeblikket da denne forferdelighet atter kan begynne meget fjern.» og han tillå følgende bemerkelsesverdige setning: «Og alle må være klar over at det første utbrudd vilde bety den vesterslandske civilisasjons undergang.»

Det skulde ikke ta mere enn to år før stemningen skiftet. Nesten samtidig oplevet man at to av verdens mest fremstående politikere, Von Pajen i Tyskland og Mussolini i Italia, i hver sin store tale, med omtrent samme ord, våget å si sine tusener av tilhørere følgende kraftsats: «Hvad moderskapet er for kvinnen, er slagmarken for mannen.» og en tid senere kunde den samme Mussolini fastslå: «Nedrustningen er forbi, opprustningen begynner.»

Hvordan det senere har gått vet vi jo alle. Romerrikets diktator noiet sig ikke med bare opprustning. Han har også gjort bruk

av sine kanoner og bombefly.

Personlig tror jeg at krigsutbruddet i Etiopia er en oppfyllelse av profetien i Esaias 18. og danner innledningen til de avsluttende begivenheter i vår tidsalder, men da det selvfølgelig kan være delte meninger om dette, skal jeg ikke komme nærmere inn på det. Vi holder oss til uomstøttelige kjennsgjerninger og fastslår at krigsaskyene atter henger tungt og truende over oss, og at dette ikke bare gjelder enkelte lande eller en enkelt verdensdel, men «kongene over hele jorderike.» En liten gnist på et hvilketsomheist sted kan nårsomhelst sette hele verden i brand.

I 1914 var det enda mulig for de fleste mindre nasjoner å være noitrale i det store opgjør, men siden den gang har det kommet et nytt element inn i verdenspolitikken — ideen om den kollektive sikkerhet.

Hensikten med denne nye politikk har kanskje vært god, men den eneste sikkerhet som den kan by menneskeheten er, at når krigen neste gang bryter ut, vil det bli helt umulig å holde sig utenfor.

«— De går ut til kongene over hele jorderike for å samle dem til krigen på Guds, den almektiges store dag.»

Dette var et litt overblikk over utviklingen av krigens og krigsryktens omfang.

Hvad dens intensitet og effektivitet angår, er det ikke vanskelig å følge utviklingen fra den tid, da våre forfedre avgjorde sine «smellefolklike uoverensstemmelser» med pil og bue og intill-være dager.

Kan det være noen som tviler på at utviklingen på dette område har nådd et av de siste stadier i sin modningsprosess?

S.

„Heller evangelist enn prest“

Atter er en av statskirkenes prester i Sverige gått over til pinsevennene. Hans navn er Henning Thulin og i en svensk dagsavis gjengis et intervju med ham som vi tror har interesse også for våre lesere.

«En av de talere,» skriver bladet, «som kommer til å samle størst interesse om sin person ved den høstkonferanse som begynner idag i Filadelfiakirken, blir sikkert pastor Henning Thulin, som nettop er gått over fra statskirken til pinsebevegelsen og som til i vår virket som prest på Gotland.»

Kall mig heller evangelist enn fhv. sogneprest, for det er den mest frastøtende tittel jeg vet, ber pastor Thulin, da vi treffer ham på tirsdags kveld for å høre ham fortelle om sin overgang.

Jeg blev prestevidd i mai 1927 i Klara kirke og virket siden i Tornedalen i nesten 7 år, forsetter pastor en stille og beskjedent. Der kom jeg først i kontakt med pinsevekkelsen, på et møte i Vittangi, da Lewi Pethrus talte. Jeg blev grepet av Gud, og livet fikk en ny retning. Jeg oppnådde hvad mennesket mest lenter efter, fred med Gud. Til Gotland kom jeg i februar 1933 og blev sogneprest i Kräklingbo pastorat. Hele tiden hadde jeg kjent

kallelse til på en friere måte å vidne om Gud, men økonomiske vanskeligheter lå jo i veien, og et skritt som mitt tar en nok ikke med en gang. Men den stunden kom, da jeg ikke lenger kunde skyte det fra mig, men måtte lyde. Langfredag innlevverte jeg min avskjedsansøknning til domkapitlet i Visby. Jeg skrev der bl. a. at ingen heller enn jeg gjerne skulde ha blitt stående, om jeg der bare hadde fått tro og praktisere a l t Guds ord. Det var på dette punkt det stoppet, fremfor alt i spørsmålet om dåpen. For å bevare den indre samvittighetsfred måtte jeg gå over.

Min tjeneste som sogneprest sluttet jeg annen pinsedag, altså den 1. juni, og den 2. juni blev jeg døpt i pinsemenigheten i Visby. Jeg var blitt åndsøpt allerede tidligere. Det blev smertelig å skilles fra mitt pastorat, det var noe av det tyngste jeg har opplevd da jeg så hvorledes «de små gubborna og gummorna» der tok meddelelsen om min overgang. At jeg aldeles ikke stod på noen krigsbot med menigheten viser vel best denne avskjedsavgaven her, en solvborste, som jeg fikk som et minne fra Kräklingbo menighetsråd. Den bærer jeg stadig med mig, og givne valgte vel også en slik presang med tanke

Apollo

er navnet på den ideelle skokred den er lett å pusse, og gir skotø en varig glans.

på at jeg derigjennem alltid skulde minnes folket i Kräklingbo.

I sommer har jeg vært kalt til predikant i Gøteborg, der jeg altså har vært bosatt med min familie noen måneder. Og nu stanser jeg her i Stockholm et år fremover for å tjenestgjøre istedenfor pastor Lewi Pethrus under hans Amerikaferd. Skjønt det lyder temmelig fordringsfullt at jeg skulde kunne oppfylle hans plass — erstatte ham kan dog ingen, slutter pastor Thulin med en latter som virker både beskjeden og ekte.»

Kvitteringer.

Fra Stavanger.

Til nytt hus er yderligere innkommet:

Abonnent S. V.	kr. 5.00
O. G. Stavanger	« 10.00
Fru M. Stavanger	« 15.00
E. A. B. Moss	« 5.00
C. S. Møsterhavn	« 5.00
E. S. Oslo	« 20.00
T. E. Gandalen	« 5.00
G. N. Bryne	« 5.00
F. Hillevåg	« 10.00
R. H. Stavanger	« 5.00
K. K. U. S. A. v. Hedin	« 8.00
L. F. F.	« 30.00
K. og O. O. Drammen	« 10.00
Venner, Jæren	« 26.50
H. V.	« 5.00
A. H. Volda	« 5.00
B. W. Sandefjord	« 5.00
R. og J. G. Afrika	« 5.00

Tilsammen kr. 179.50

Hjertelig takk. 5. Moseb. 26. Når dette leses vil huset være under tak og innredningen begynt. Med Guds hjelp vil det hele være ferdig i slutten av november eller i begynnelsen av desember. Med fredshilsen, for vennene. —10—36. O. Ottessen.

Til Berger N. Johnsen, Argentina

Nedennevnte kvitanter er innkommet til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina for 3. kvartal 1936.

Ubenevnt, Stavanger	kr. 100.00
En ringe søster i Holla Telemark	« 5.00
Johanne Gresvik, Fr.stad	« 30.00
Fra en str. i Herren	« 10.00
Hellik og Marie Sonstebo, Bø, Telemark	« 30.00
«Jo», Hamar	« 10.00
Judikke Reiso, Porsgr.	« 10.00
Myhre Hygen, Røyken	« 10.00
L. og S. Wergeland, Mindre st.	« 25.00
Johannessen	« 5.00
Ubenevnt, Rygge	« 100.00
Torbjørn Haugen, Sauerland, Telemark	« 10.00
O. K. Myhre Hygen, Røyken	« 10.00
Martha og K. Olsen, Porsgrunn	« 10.00
En str. i Herren, Drammen	« 10.00

Ny bok
BEKJENNELSEN
Av **Jørgen Dammen**
(Efterlatt manuskrift)
Kan bestilles i Misjons-Rosten eksp. og hos Ruben Dammen Ski. Pris kr. 0.50 + porto 0.05.

Troende venner
Besøk **BANK-KAFÉ**
(Trygve Gabrielsen)
Pleens gt. 2 b II, ved Youngs gate, Oslo.
God middag.
Kaffe og smørbrød.
Rimelig

«Jo», Hamar
O. Knudsen, Mosby
B. Glomsrud, Gol
M. og T. Abrahamsen, Krovestad pr. Sandefjord
Hjartdal Pinsemenighet v. O. H. Flatland
Kasserer H. H. Sonstebo, Oterhall, Bø, Telem.
Martha og K. Olsen, Langgesund
Tilsammen kr. 179.50

For ovenstående kvitteringer, åpner pastor, åpen plass til den enkelte, som politistatsens residens. Her har vi som vel skal bedre stilled i som er riktig som lyttet med det og det har oss at aftens teltet og ophold bundet i forferdet koster nok i bestemmelse foraktede Frelses fått høre og høring. De har ikke møtene på stas når teltet blev

BØKER

Aida Margareth av Ida huus. En ypperlig barnebok re noen få eksp. igjen. Pris 1.00 + porto 20 øre.

Barnabas brev. Oversatt grek av biskop B. Støylen. kr. 1.00 + porto 14 øre.

Nu er snart tiden da det gnyner å bli kvelder igjen. De det både lærerikt og velsignende ha godt lesestoff for hilsen Husk å bestill ovenstående bok i Misjons-Rostens eksp., Stavborg.

Fra Bodsfeingslet til prest
len av Netel N. Pedersen. Et er et gripende vidnesbyrd om hvad Gud kan gjøre for et menneske. Et vidnesbyrd fra virksheten. Pris kr. 1.20 heftet med porto 25 øre.

Våk av M. Støve. Et ord og et budskap for vår Nedsatt pris 60 øre, porto 14

Glommens trykkeri, Sarpsborg

Dagbladet

Møter og

Kjære misjonsvenner! Fred i lamme. Det er nu at tid siden vi g Rosten» spaltet fra oss her i Y. Vi har hatt et kært vær og r arbeidet.

Folket ute i hatt det meget tid, men så har her inne i byen Evangelistene lings prektige i de vit ved strok og der va bare om veien blev det flyttet heten av et av der var meget budskapet om standne Frelser Nu har vi d

For ovenstående kvitteringer, åpner pastor, åpen plass til den enkelte, som politistatsens residens. Her har vi som vel skal bedre stilled i som er riktig som lyttet med det og det har oss at aftens teltet og ophold bundet i forferdet koster nok i bestemmelse foraktede Frelses fått høre og høring. De har ikke møtene på stas når teltet blev

Jodene sa Jodene over bedt om å sam om efterm for å be Gud estina nu som ig med araber

Til Misjonærene Pettersen er n frei til Brasil. ersen tilhøre har virket me igheten i Ar som utsender Norge stottes «Salen», SH

Følgene av de Det er sorgel